SORIN CERIN

PARADIGMA ETERNITĂȚII

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Paradigma eternității – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Paradigma eternității : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-126-4

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-126-4

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII
-Poeme filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII
-Poeme filosofice

1) Ploi de Furtuni Sentimentale

Părul despletit al Viselor,
lovit de briza Țărânii,
în care ne-am întrupat Orizonturile,
cade răsfirat în valuri de Priviri,
peste țărmurile Cuvântului Primordial,
care înoată prin Sângele care fierbe,
în Amintirile,
cu aripi încleștate-n căderea,
Ploilor de Furtuni Sentimentale,
peste fața ridată a unui Timp,
înecat într-o Lacrimă înghețată,
dintr-o Eternitate de chihlimbar,
ce uitase de-atât de demult,
de Pașii pe care i-am presărat,
printre petalele Fericirilor,
încât a început să le numere una câte una,
să vadă care dintre ele iese victorioasă,
și ultima a fost,
Uitarea.

2) Către un Țel

Ne-am spălat Naşterile,
cu Sângele Întrebărilor lăcuite,
pe Parchetul Aspirațiilor,

în oglinda căruia,
ne priveam Realitatea augmentală a Zâmbetelor,
ce înfloresc acum,
în lemnul ros și putred al Pașilor,
pe care i-am călcat în picioare,
fugind de ei,
către un Țel,
care locuia într-o frunză ruginită,
ce nu a mai prins,
Primăvara Ochilor de Fântâni,
din care să ne bem Apa Vieții,
până în adâncurile Paharului Destinului,
pe care să-l spargem la tălpile Morții,
ca ofrandă,
adusă,
Iubirii,
care cu siguranță,
își va tăia venele în cioburile lui,
sinucigându-se.

3) Pe zebra Binelui și Răului

Zori de Întuneric,
erup din Vulcanii Dorințelor,
ce-au renunțat la Existență,
aruncându-se în săgețile otrăvite ale Cuvintelor,
care nu le-au înțeles fierbințeala existențială,
a Patimilor care-i ningea de fiecare dată când,
Soarele-și începea refrenul Zilei,

spălându-și Gândurile,
cu câte o cafea amară de Dimineață,
pentru a fi cât mai lustruite pe fața Destinului,
care privește prin lentilele lor,
trecerea Timpului,
pe zebra Binelui și Răului,
a Iluziilor Vieții,
care lucrează de zor,
pentru Moarte.

4) Moarte de Beție

Orizontul Patimilor,
sătul de Cerul plin de gradele Stelelor alcoolice,
de pe epoleții Deșertăciunilor avansate în grad,
a decis să se ascundă-n Noaptea Conștiinței,
unde mai bâjbâie și azi,
printre ruinele Promisiunilor,
ajunse Madame de fete,
care n-au fost niciodată îndeajuns de mari,
pentru a Conștientiza Existența,
la Bordelul Așteptărilor,
unde Iluziile Vieții,
livrează cât mai multă Moarte,
de Beție,
amețind Lumea într-atât,
încât și aceasta a căzut,
prin șanțurile igrasioase ale Nimicniciei,
de a mai da Naștere vreodată,
unui Adevăr Absolut.

5) Bat străzile

Adrese stricate,
bat străzile fără nici o destinație,
așteptând să le cadă în sânii secați,
de Fântâni răzvrătite,
câte o Stea,
de pe bolta unei Zodii a Fericirii,
care să le sugă,
Laptele Primordial al Conștientizării Cuvântului,
ce-a născut Universul,
Ochilor căzuți,
din Cerurile reci și lacustre,
stropite de Furtunile Lacrimilor,
care spală străzile pline de Singurătate,
a Ridurilor rătăcite pe frunțile Clipelor,
în care ne pierdem,
Viața,
la ruleta unui Destin,
care n-are nici o șansă,
înaintea,
Morții.

6) De Crucea căruia

Clapele dezacordate ale Vremurilor,
stabilesc ora de sosire a trenului Existenței,
în gara Nașterilor,
unde sunt atât de multe Cuvinte afumate,

de licorile bahice ale Destinelor,
încât abia se mai pot ține pe picioare,
pentru a înjgheba un Nume,
pe care să-l purtăm,
în spinarea propriilor Iluzii ale Vieții,
dintr-un Cimitir înecat în Sângele Destinului,
de Crucea căruia,
să ne atârnăm întreaga Viață,
Moartea,
care zace înfometată,
în noi.

7) La nunta Întrupării cu Țărâna

Eram atât de departe,
de mine însămi,
încât am simțit,
că am nevoie de o Moarte,
ca să pot reveni,
pe țărmul,
unde Libertatea,
și-a ars pe rug,
toate Clipele,
primite cadou din partea mea,
la nunta Întrupării cu Țărâna,
în care-am fost amestecat,
pentru a deveni,
aluatul,
pânii aburinde,
a unei Zile,
de Naștere,

care azi,
a devenit mocirla unei Amintiri,
purtată de Trecut,
la butoniera Deșertăciunilor.

8) Pare dezinteresat

Oare de ce Stelele și-au ales,
șaua acestei Lumi?,
pe bolta Ochilor căreia,
să călărească caii neîmblânziți,
ai Destinului,
ars de Focul Sacru al Suflării,
unor Potcoave care și-au uitat Norocul,
în Cuvântul Primordial al Facerii,
ce pare dezinteresat,
de această fărâmă de Respirație,
întrupată în Țărâna,
lăsată să poată iubi,
în voia Sorții,
până și Moartea.

9) Cerul Rezistenței

Tortura,
este unul dintre cele mai comune feluri de mâncare,
servite de Lume,
la cantina săracilor cu duhul,

care caută soluția veșnică a Fericirii,
în fierăria unde se produc lanțurile Destinelor,
pentru Tălpile,
prin care ne calcă Cerul Rezistenței,
la Existența,
veroasă și coruptă,
a Creației,
gata oricând să explodeze,
din vulcanul Aspirațiilor sale,
prea strâmt ca să mai poată îndura,
impozitul datorat,
Morții.

10) Nisipul pustiu al Clepsidrei

Remușcări mușcate,
de Vânturile Deșertăciunilor,
stau la ferestrele închise ale Cuvintelor,
care și-au retras Inimile,
de pe Taraba Promisiunilor,
unde Existența,
își vinde zilnic,
porția sa de Moarte.

Doar felinarele stinse ale Stelelor Căzătoare,
ne mai amintesc,
că odată luminau,
Căile existențiale ale Conștiinței,
pe care mergeau caravanele Destinelor,

care s-au pierdut pentru totdeauna,
în nisipul pustiu al unei Clepsidre,
a cărui scurgere s-a încheiat,
de mai demult decât toate Vremurile,
unei Iubiri.

11) Născută cu dedicație

FântânileApusurilor,
ne dau Apa binefăcătoare a Sângelui,
băut de Norii Întrebărilor,
care devin din ce în ce mai amenințători,
peste degetele fără verighete,
însingurate și pustii,
ale unor Răspunsuri,
care nu mai pot număra,
Eternitățile Clipelor,
care s-au sinucis,
în Viața unei Iubiri,
născută cu dedicație,
Morții.

12) Icoanele Torturii Făcătoare de Minuni

Sfinții Lipitori,
sug Sângele Conștiinței,

lăsând carnea fleașcă a Viselor,
să cadă pe osatura unei Zile,
fără coloană vertebrală,
care duce în spinarea poleită cu Sarcasm,
Genunchii fără număr,
ai închinăciunilor,
la Icoanele Torturii Făcătoare de Minuni,
ale unei Existențe,
care și-a recondiționat Stâlpul Infamiei,
într-o Biserică a Iubirii,
datoare cu o Naștere,
Destinului,
la care se intră,
doar dacă plătești prețul piperat,
al Morții.

13) Izvorâtă din genele Apei Vieții

Ningea cu Promisiuni,
peste zăpada murdară a Iubirii,
care pendula,
între Adevărul Absolut al Privirii,
și Minciuna,
izvorâtă din genele Apei Vieții,
pe care o conștientizam,
ca fiind Începutul și Sfârșitul,
Universului,
care ne spăla drumul solitar al Gândurilor,
pe care le-am transformat,

în cârpe de șters praful stelar,
din Cuvântul al cărui Destin,
ne-a întâlnit,
pe strada umedă și plină de igrazie,
a Morții,
de noi înșine.

14) Cu tolba goală

Stelele Lumii,
și-au pierdut verighetele,
Ființării și Devenirii,
în oceanul rămas vacant,
al unei Lacrimi,
care ne-a devenit Apa Vieții,
pe care să o bem până la saturație,
atunci când ne vom îneca,
cu Moartea.

Florile ofilite ale Zâmbetelor,
mai stau și azi,
în glastra unor Speranțe,
pe care ni le-a vândut Deșertăciunea,
atunci când a venit,
de la vânătoare de Timp,
cu tolba goală,
a Adevărului Absolut.

15) Care să fi fost Sensul?

Cât Început,
de Lacrimă a Apei Vieții,
să fi avut Universul în el,
încât să-i măsoare Nesfârșirea,
unui Sfârșit,
încolțit în genele,
propriei Conștientizări?

Care să fi fost Sensul,
Sfințeniei și Divinității,
în Lumea Adevărului Absolut,
neoglindit,
în Cunoașterea noastră,
a Binelui și Răului?

16) Este unul singur

Într-o Lume a Reperelor,
unicul Adevăr,
este Debusolarea,
limbilor de ceasornic,
care se încâlcesc la fiecare bătaie de Inimă,
a unei Clipe alcoolice,
pe care a pierdut-o Timpul,
din buzunarul propriei sale Deșertăciuni,
singura care a înțeles,

că Sensul Existenței,
este unul singur,
Moartea.

17) Libertate și Fericire

După Moarte,
Libertatea,
este cel mai greu lanț,
legat de gâtul Existenței.

Fericirea,
a dobândit mai multe Lacrimi și Sudoare,
decât toate Coșmarurile Nopților,
din Inimile stoarse ale Împlinirii,
la un loc.

18) Ca să devenim Umbra

Adevărul Absolut,
este o constantă a Morții,
pe care nu-l vom putea conștientiza,
mai mult,
decât o cunoaștem pe ea.

Realitatea,
Ființării și Devenirii,
îmbracă veșmântul unui Sumar,

al Torturii,
de a reclădi,
ruinele lăsate de adevărata Existență,
care s-a oglindit în Cuvântul primordial,
ca să devenim Umbra,
a ceea ce numim
Esență,
Structură,
și Sistem.

19) Timp anchilozat

Vremea Vremurilor,
a venit peste Eternitatea Clipei,
care și-a spart Clepsidra,
ce cântărea întregul plumb topit,
al Ființărilor,
care s-a scurs,
prin venele pline de artrită existențială,
ale Timpului anchilozat de atâtea Iluzii,
ce-abia mai poate merge,
în cârjele căruia,
și-a făcut spațiu vital,
Conștientizarea,
Vieții și a Morții.

20) Legitățile care se perindă

Cuvântul Primordial,
s-a întrupat în Energia Existenței,
pentru a da Sens,
Universului,
lovit în creștetul stelar,
de Legitățile care se perindă,
pe la masa adâncă a Tăcerii,
Jocurilor de Noroc,
ce-așteaptă,
să fie mântuite,
de Moartea izbăvitoare,
a Patimilor,
Dorințelor și Speranțelor,
care nu se pot îneca,
în apele tulburi ale Vieții,
oricâte praguri ar trece,
Cascadele existențiale,
din sufletul apăsat,
al Zilei.

21) Hazard controlat

Democrația,
este un hazard controlat,
al Sfințeniei,

care se pretinde Morala,
ce a tăiat buricul Lumii,
la botezul acesteia,
cu Suferința goanei după Fericire,
care nu s-a mai terminat niciodată,
fiind un Sens existențial,
al Vieții,
care oricât ar alerga de tare,
fugind de Cimitirele din propriul Sânge,
tot în brațele salvatoare ale Morții,
își va desăvârși Existența.

22) A toate Trecător

Adevărul Absolut,
a creat cel mai important joc al Existenței,
dându-i acesteia,
Conștiința care-i Conștientizează,
propria sa Persoană,
Personalizată,
în Cunoașterea,
de Sine,
care a născut Universul,
cu toate nivelele sale astrale,
din care ne-am întrupat simțirea,
purtată pe aripile Destinului,
atât de dator Morții,
încât,
până și ciobul Oglinzii,

în care s-a reflectat,
adevărata Lume,
de dinaintea noastră,
a cărei Umbră suntem,
noi cei de azi,
a tăiat venele,
Orizontului de necuprins al Veșniciei,
încă de la Începuturile Vremurilor,
născând Timpul,
a toate,
Trecător.

23) Oase

Cât de liberi se nasc Zorii,
până când Orizontul le pune zgardă Depărtărilor,
odată ce se luminează,
peste Prezentul,
Societății de Consum,
a Oaselor albite,
de Zilele care sfâșie,
carnea Vremurilor,
ce au rămas dezgolite de orice conținut,
numai bune de confecționat însemne funerare,
la mormintele Istoriilor,
din Cimitirul genetic al Sângelui,
plin de cruci de oase,
stâlpi de oase,
grămezi de oase,

Cuvinte de oase,
din care a rămas,
Deșertăciunea.

24) Închizătoare și deschizătoare

Ne-am născut,
ca să ne îmbrăcăm,
Cuvintele goale de Conținut,
care lâncezesc zgribulite,
de frigul lipsei de Conștiință,
pe veranda Ochilor,
ce le închid adeseori Speranțele,
cu Pleoapele grele de plumb,
căzute din Cerul genetic al Neșansei,
Iluziilor Vieții,
închizătoare și deschizătoare,
de același Drumuri,
ale Absurdului,
care duc mai repede sau mai târziu,
spre Moarte.

25) Aerul unor Înălțimi

De ce Stelele Căzătoare n-au nevoie,
de aripile Nemărginirii,

ca să zboare,
iar Îngerii căzuți din Cerurile Iubirii au,
chiar dacă Totul,
se supune unui Destin al Morții?

Poate din cauza aerului unor Înălțimi,
ale căror Ierarhii,
nu există pentru Universul,
ce pare a nu avea,
atât de mult uman în el,
față de Dumnezeul creat,
după chipul și asemănarea Omului?

26) Clopotele unui Parastas al Fericirii

Borurile largi ale Deșertului,
din Pălăria roasă a Anilor,
acoperă,
Florile Zâmbetelor,
de pe fața ridată a Sufletului,
unui Timp,
obosit de-atât de multă Sfințenie,
a Religiilor Desfrâului,
din jobenul de magician al Absurdului,
care-i încătușează Veșnicia,
transformându-l,
în Clopotele unui Parastas al Fericirii,
pierdută în Lacrima,
unei Morți,
neanunțate,

de nici o Primărie a Vremurilor,
unde se dau legități Conștiințelor,
vreodată,
undeva-cândva,
într-o Lume,
a Nimănui.

27) Încercând să străbatem

Măsurăm distanțele în Ani Lumină,
iar Suferința și Fericirea,
în Sfințenie,
fără să putem aprecia vreodată,
câtă Lumină Divină am irosit,
încercând să străbatem,
drumurile,
Perfecțiunii,
care ne-au albit oasele Clipelor,
în lupta continuă dintre,
Viitorul incert,
și Trecutul pe care am dori să-l schimbăm,
de hainele soioase,
folosite la muncile grele ale destinului,
care l-a pus să facă și să desfacă,
cele mai murdare,
Întâmplări.

28) Ca Nimănui Altcuiva

Oare de ce Zilele s-au născut,
într-o Lume deocheată,
care trage într-una cu ochiul,
Vorbelor Goale,
vânate de Vântul existențial al Iubirii,
spre a fi puse la uscat de Lacrimi,
pe gardurile putrezite,
ale Anilor dărăpănați,
ce abundă în desfrâu și delăsare,
crezându-se nemuritori,
în fața unei amărâte de Vieți,
care ne-a vândut mereu,
pe Taraba Destinului,
numai pontul cel mare,
al Morții,
pentru care trebuie să-i mulțumim,
ca Nimănui Altcuiva.

29) Sângele care ne-a zămislit

Destinul rupe Apa Vieții,
încă de la Nașterea zămislită Morții,
când primul strigăt,
își ceartă Eternitatea Clipei,
care l-a părăsit,
lăsându-l să înoate pe uscat,
întreaga lui Viață,

ce o are de cărat,
pe spinarea încovoiată a Anilor,
care și-au tocit copitele Speranțelor,
de-atât de multe drumuri,
tăiate în stânca dură,
a Suferințelor și Fericirilor,
care duc fără nici o ezitare,
la Cimitirul Genetic,
al Sângelui,
care ne-a zămislit.

30) Mai departe la porțile Morții

Iarba tăiată a Viselor,
din nopțile singurătății,
îngrașă carnea Clipelor pierdute,
prin Labirinturile Uitării,
care ne-au făurit,
puterea de a merge mai departe,
prin praful stelar al Deșertăciunii,
care ne-a donat o grămadă de Zodii,
ale căror numere nu ni se potrivesc,
Menirilor,
pe care le dorim a fi,
Făcătoare de Minuni,
la porțile,
Morții,
unde batem cu toții,
într-o Zi,
când se împlinește îndeajuns,
Destinul,

încât să nu mai dorească,
nimic din Sângele compromis,
al Stelelor,
care ne-au găzduit,
Veșnicia,
din Inima Iubirii.

31) Citadină

Resturi de Simțiri,
aruncate de bogăția citadină,
unor Sentimente,
la Risipa existențială,
a unor Fericiri,
care sunt smulse din rădăcinile propriului Timp,
pentru a fi recondiționate,
în fabricile Facerilor de Sentimente,
spre a fi vândute,
în Vitrinele Bordelurilor Gândirii,
unde fiecare Conștiință,
are un număr codificat al Destinului,
obligat să plătească taxe Iluziilor Vieții,
până când Furtunile Adevărului,
vor sparge toate Ferestrele Zilelor,
acoperite cu draperii groase de Obrăznicie,
ale Societăților de Consum,
Absurd.

32) Sângele Liberului Arbitru

Roiuri de Virgule,
ce nu au nimic de spus Existenței,
se năpustesc asupra unui Cuvânt,
care n-a înțeles îndeajuns Sensul,
Iluziilor Vieții,
dezlănțuite,
asupra Conștiinței,
care nu le-a Conștientizat,
Clipelor,
îndeajuns de meticulos,
Pașii tulburi ai Destinelor,
atunci când sunt cedate,
Străinului Subconștient,
ce vrea să stingă,
Genele incendiate de Adevărurile Relative,
înecate-n Sângele,
Liberului Arbitru,
care ne lasă să facem orice altceva,
în afară de Moartea,
pe care în loc să o percepem,
ca Absolutul Eliberării de Sine,
devine,
Opusul Totului.

33) Cu toate nebuniile Iluziilor sale

Zile descătușate de Inimi,
se îndreaptă spre drumul fără de întoarcere,

al Apusurilor mânjite cu Sângele scurs,
din Patimile unor Iubiri,
pe care nici Indiferența,
atât de loială oricăror Compromisuri,
nu a reușit să le înțeleagă Sensul,
pentru care,
Toate câte sunt create în Univers,
au fost menite să dezlege,
unul din Nodurile Gordiene,
legate de Creație,
în gâtul înecat al Cuvântului Primordial,
ce undeva-cândva,
nu reușea să spună nimic altceva,
în afară de Moarte,
ca pe urmă să realizeze,
că pentru a primi încuvințarea ei,
de a-i deveni mireasă a Marii Contemplări Universale,
din Inima sa,
avea nevoie iminentă,
de Viață,
cu toate nebuniile Iluziilor sale.

34) Afiș

Smârcurile Conștientizărilor,
duse de Vânturile Pustiului,
din realitatea augmentală,
a Viitorului,
usucă Conștiințele Adevărurilor,
într-atât de mult,
încât carnea Esenței lor,

va rămâne îmbălsămată,
pentru deliciile Deșertăciunii,
atât timp cât va ține afișul,
Vremea nebună și destrăbălată,
a Vremurilor,
care va înota prin Urmele tulburi,
ale Coșmarurilor,
din Cimitirele genetice,
ale Fericirilor,
care au devenit casa de piatră,
care nu se va sfărâma niciodată,
a Morții.

35) Nivelele astrale ale Universurilor Paralele

Niciodată n-au fost,
mugurii Primăverii,
din Conștiința Morții,
mai convingători,
decât atunci când au dat jos,
ochelarii de cal ai Vieții,
spre a-i arăta fețele desfigurate de ură a Iluziilor,
pe care Existența le-a sorocit,
să ne fie îndrumător,
pe drumul datoriei noastre,
de a lupta pentru Fericire,
cu orice mijloace avem la îndemână,
în afară de Adevărul Absolut,
responsabil pentru Conștientizarea,

tuturor nivelelor astrale,
ale Universurilor Paralele,
care ne făuresc direct sau indirect,
Destinul.

36) La Nașterea Absurdului

Visul Nemărginirii,
și-a încruntat,
sprâncenele munților de ziduri,
ale Cuvintelor,
decăzute din drepturile părintești ale Lumii,
fugită de la casa Timpului,
pentru Spațiul,
care i-a promis câțiva Ani Lumină în plus,
la leafa Deșertăciunilor,
care a rămas neplătită,
de dinainte ca Vremea Vremurilor,
să fie fată mare,
în Bordelul nesăbuinței unui Destin,
care i-a venit de hac,
siluind-o,
să nască Moartea,
a cărei Existență
striga după Viață,
la Nașterea Absurdului.

37) Neant și Angoasă

La Târgul Vieților,
Existențele își vând pe nimic Timpul,
care le-a clădit imperiul financiar al Iluziilor,
ale căror bănci de date,
știu mai bine ca oricine,
câtă Moarte mai are de datorat,
Ființa,
care și-a aruncat propria Ființare și Devenire,
la coșul de gunoi,
al Coșmarurilor Societății de Consum,
care produce Neant și Angoasă,
la norma,
stabilită de comun acord,
cu cerințele Paradisului,
ale cărui Infern,
au devenit literă de lege,
în măruntaiele ascunse ale Creației.

38) Străinul Subconștientului Vieții și Morții

Orizontul Existenței,
pare a fi rămas pustiu de Timpul,
care-i taie Trecerea sângerândă,
peste Apusul unor Sentimente contradictorii,
ce spirjină Cerul Speranțelor,
cu Pașii lor apăsați,

ce lasă urme adânci,
în țărâna întrupării unei Clipe,
în care nimeni n-ar fi crezut,
că este Începutul și Sfârșitul Veșniciei,
din Lacrima în care și-a ascuns Fericirea,
Norocul,
înotând spre Desăvârșirea Adevărului Absolut,
alături de Străinul Subconștientului,
Vieții și Morții.

39) Dar și Morții

Greu și surd,
cad stropii de plumb topit,
peste Sângele,
prădat de propriul Suflet,
devenit peste Noaptea,
unor Priviri reci și insalubre,
tâlhar la drumul mare,
ce cotrobăie,
prin cotloanele ferecate ale Inimii,
încercând să-i fure,
virginitatea Conștiinței,
pe străzile pline de Adevăruri,
care trebuie învățate să nu mai doară,
atunci când sunt destăinuite,
Fericirii,
dar și Morții,
care i se prelinge prin vene,
Timpului neiertător.

40) Prin ascunzişurile Cromozomilor

E atâta fierbințeală pe frunțile Iubirilor,
încât au început să curgă,
Păcatele Originare Obligatorii,
ce-au fost înghețate,
prin ascunzişurile Cromozomilor,
în șiroaie de Lacrimi existențiale,
pe obrazul unui Timp inert și insensibil,
conștient,
că nu-și mai poate trece Genele,
pe podul dintre Ființa și Neființa,
unei Lumi,
din Inima unui Cuvânt,
ce nu a crezut niciodată,
în Biserica Destinului,
care se prăbușește în mocirla,
unui Trecut,
pe care nici Viitorul,
nu-l mai primește în casa sa de oaspeți,
zugrăvită de Iluziile Vieții,
spre a-i fi cât mai primitoare,
Morții.

41) Fără cască de protecție

Lasă-mi Doamne,
moartea în pace,

fiindcă vreau ca toate Clipele,
să înțeleagă cât de importante sunt,
Săbiile Cunoașterii,
în carnea vie a Fericirii,
vândută la kilogram,
Umanității,
care n-are voie să o mănânce,
fiind bolnavă de grăsimi,
în Sângele omniprezent,
al unor Gene,
decapitate,
care ne-a făcut cadou Absurdul,
unei Morți,
care ne-au înghețat,
Privirile,
neanunțate,
că vor muri,
ale Cuvântului Primordial,
care și azi patinează,
pe Sufletul Lumii,
fără cască de protecție.

42) Ordonanță de Urgență

Pălmi fermecate,
trase peste obrajii îmbujorați ai Creației,
de atât de multe Felicitări,
datorate Morții,
plictisite de Zâmbetele Florilor,

care ne-au regăsit,
petală cu petală,
Moartea,
din colțul sărat cu invective,
al Iluziilor,
ce n-au altă șansă,
decât să-i scrie Cerului,
că sunt de acord cu Destinul,
venit ca Ordonanță de Urgență,
de la Creatorul pustiit,
de Legitățile,
înecate-n brațele unei Vieți,
a Nimănui,
pe care nu vrea Nimeni,
să o mai îngroape,
în Pustiurile,
Neșansei,
din Sângele Genelor,
pierdute-n Amintirile unui Trecut,
spălat mai demult decât Vremea,
pe Tălpile căzute în Mocirla,
Inocenței și Virginității.

43) Abajurul Veiozei

Creatorul ne-a furat Virginitatea Clipelor,
la masa Tăcerii Cuvintelor,
unde trebuia să pierdem,
Abajurul Veiozei,

Liberului Arbitru,
topită după Existență,
pentru a rămâne cu ochii știrbiți,
de Lumina dură a Deznădejdii,
reciclată pe fruntea căzută în dizgrație,
a Timpului,
condamnat,
să-și numere fiecare Moment,
până când Moartea,
îl va despărți,
de el însuși.

44) Inchiziția Cunoașterii

Gratii de Soare topit,
luminează încăperile Sufletului,
din Inchiziția Cunoașterii,
care ne-a dat Lumina Divină,
a Morții.

Lacăte grele de Conștiință,
stau ruginite,
de dinainte de a fi Existența,
așteptând să fie sparte,
de către Destinul tâlhar,
al Creației Crimei Organizate,
a Societății de Consum,
care ne-a născut,
fără drept de apel,
Morala.

45) Spațiu Locativ

Câtă Libertate,
să fi avut Existența,
când a fost de acord să moară,
pentru a naște Viața?

Care Destin,
ar fi reușit să-și scrie Cartea Victoriei,
dacă Veșnicia,
l-ar fi primit,
în Spațiul ei Locativ,
al Cimitirelor,
din Genele Sângelui,
Nașterii,
care ne-a vândut Morții?

46) Sursa Nașterii Multiverselor

Pietre de moară a Trecerii Temporare,
atârnate,
de giulgiul însângerat,
al Norilor,
din Cuvintele torturate și stigmatizate,
de Existența,
al cărei Scop,
este Determinarea Ființării,

ca și Cauză,
a Conștientizării de Sine,
adevărata sursă a Nașterii Multiverselor,
cu toate nivelele lor astrale,
răsfirate printre degetele,
Personalizărilor Persoanei,
a cărei Mare Contemplare,
definește,
noi Lumi,
stigmatizate,
de Energia Spirituală a Cunoașterii.

47) Paradigma Eternității

Ironia Facerii Lumilor,
constă în derapajele necesare,
instituirii Morții,
ca și Paradigmă a Existenței.

Liberalizarea cursului de schimb,
al Eternității Clipei,
a dus la prăbușirea Timpului,
fiindcă oricine își putea permite Veșnicia,
fără să asude îndeajuns de mult,
încât propria sa Existență,
să se înece,
în Apa Vieții de Apoi,
unde Paradigma Eternității,
și-a dat seama că nu se poate împărți,
în fragmentele ciobite de vreun Destin,
fiindcă altfel ar deveni,

Trecătoare,
murind.

48) Ierarhia Criminală a Sistemului

Conștiințele,
s-au năruit pe Turlele de Biserici,
ale Gândurilor,
orbite de Credința,
în Viața Sângelui de Apoi,
ale cărui Gene ar friza Veșnicia,
unei temporalități mesianice și afrodisiace,
într-un Paradis infracțional,
al Sexului și îmbelșugării,
donate sub formă de stipendii,
pentru Votul plin de promiscuitate,
în favoarea Sfințeniei instituționalizate,
în mărirea și decăderea Banului,
donat Cultelor Absurdului,
din Societatea de Consumat Foamete,
de Întâietate,
în Ierarhia Criminală a Sistemului.

49) Cimitirul Venelor Pustii

Rădăcinile Conștientizării existențiale,
a Facerii,
străpung veșmintele Morții,

pentru a-i extrage seva,
care dă Viață,
unei Lumi infatuate,
și pline de sarcasm mesianic,
scufundat în râul unei Existențe,
care nu mai spală demult,
picioarele fără Pași concreți ai Timpului,
lăsându-l să lâncezească,
în propriul Sânge,
prin care curge,
Cimitirul Venelor Pustii,
de Iubire.

50) Lichidul Amniotic al Ființării

Râsete sinistre,
de Zile încarcerate în propriul Sine,
sparg ecourile obosite și contrafăcute,
ale Cunoașterii,
care se vrea Adevăr Absolut,
în Visul Existenței,
pripășit pe fereastra întredeschisă,
a Ochilor de Cer,
care ne privesc delăsători,
din amvonul Străinului Subconștient,
a cărui Respirație existențială,
am devenit,
încă de când am înotat pentru prima dată,
în Lichidul Amniotic,
al Ființării.

51) Avatar și Moarte

Zestrea nescrisă a Existenței,
constă în Avatarul acesteia,
care este Moartea,
o altă încarnare a Ființării,
de dinainte de a fi Timpul disoluției,
Fecundității Existențiale,
cel mai abil ucigaș,
al Genelor care se luptă,
cu fiecare Zi a Măcelului,
dintre Răsărit și Apus,
ca să rămână cu Speranța,
că undeva-cândva,
vor găsi un Sânge îndeajuns de limpede,
pentru a întemeia o casă,
a unui Viitor,
neosândit,
propriului său trecut,
care-l trage în adâncurile,
Morții de Sine.

52) Democrația Libertății și Fericirii

Gratii de Existență,
stau chircite,
pe genunchii umili,
ai Păcatelor Originare,
care ne-au spurcat Sângele Clipelor Eterne,
transformându-l în Juguri existențiale,
la care să ne înhămăm Destinele,

pricopsite cu onoarea de a fi Vite de Povară,
care să ducă greutatea Fusului Lumii,
până în vârful muntelui Fărădelegilor,
unde să toarcă,
fără încetare,
cămăși de forță și cătușe,
pentru Democrația,
Libertății și Fericirii.

53) La departamentul reclamă și împachetare

Oare câte Suflete,
s-au întrupat în Bulgării de lut,
ale celor șapte minuni ale Lumii?,
căzând de pe schelele Paradisului,
direct,
la departamentul reclamă și împachetare,
din Infernul Facerii și Desfacerii,
de Conștiințe diabolice,
care au clădit Ierarhia,
Societății de Consum,
a Fericirii Banului?

54) Grația de odinioară

Frânturi de Ani Lumină,
stau ascunși prin Întunericul unor Conștiințe,
a Societății de Consum,

ce încă mai încearcă,
să iasă la limanul,
Marii Contemplări Universale,
care le-a născut,
grația de odinioară,
când alergau prin Nesfârșire,
făurind Timpul,
care le-a prins în mrejele sale,
determinând fără voia lui,
Cunoașterea și Creația,
Lumii.

55) Contrarii și Contradicții

Fumurile fabricilor de Pași existențiali,
ale Cuvintelor putred de bogate,
au lăsat Urme adânci,
în plămânii Conștiinței unei Eternități,
care nu-și mai poate respira Existența,
printre Coșurile otrăvite ale Abundenței,
tot mai Întunecate,
care se pierd în ceața amară și sadică,
a Contrariilor și Contradicțiilor,
materiale și sociale,
care se hrănesc unele cu altele,
până când nu vor mai rămâne,
nici oasele albite ale Amintirii,
răsfirate prin țărâna,
în care undeva – cândva,
se întrupau Adevărurile Relative ale Iluziilor.

56) Cât de reale sunt Umbrele

Capcanele de prins Gene,
au fost puse prin toate cotloanele existențiale,
ale Sângelui obsedat,
de boala Perfecțiunii Evoluționiste,
a Păcatului Originar Obligatoriu,
care se răsfiră asupra Conștiinței,
asemeni unui Cancer al Marii Contemplări Universale,
căreia i s-a furat Adevărul Absolut,
trimis în Lume,
ca să ne arate,
cât de reale sunt Umbrele,
în care ne-am întrupat,
Visele Existenței.

57) Deșertăciunea Deșertăciunilor

Urechile Universului și-au pierdut auzul,
când a fost vorba,
ca Existența,
să primească o mână de ajutor,
de la Adevărul Absolut,
singurul care i-ar fi putut spune,
ce anume Contemplă,
privitor la Visul ei,
de a Crea,
Conștiința,
Cunoașterilor,
care sunt cel mai adesea,
Zidurile grele dăltuite în roca dură,

a Deșertăciunii Deșertăciunilor,
în țărâna cărora,
am fost predestinați să ne întrupăm,
sudoarea Zilelor orfane,
de propriul Soare al Fericirii.

58) Întrucât Personalizările Persoanei

Coșmaruri existențiale,
peste care se lasă apusul Eternității,
întrucât Personalizările Persoanei,
nu au fost îndeajuns de justițiabile,
când au făurit,
Societatea de Consumat Speranțe,
abătute și reci,
căzute la Tălpile Morții,
căreia îi închinăm și datorăm,
înteaga Goliciune a Cuvântului Primordial,
în care ne trăim,
Iluzia Vieții.

59) Atât de Norocoase

Determinarea a devenit soclul Ființării,
când potcoavele Existenței,
au fost atât de Norocoase,
încât să poată Conștientiza,
poteca Cuvântului Primordial,

pe care au călcat copitele cailor liberi,
ai Visului Primordial,
din care a răsărit Floarea primului Zâmbet,
culeasă de Timpul obedient și săritor,
în a duce tava Creației,
la masa existențială a Prafului Stelar,
de unde se servește Creatorul,
cu noi și noi,
Felii de Lumi Astrale,
din carnea,
Marii Contemplări Universale.

60) Făurind Lumea pe care o trăim zilnic

Geneza Creației,
este o devenire a Ființării,
unde Evenimentul Primordial,
a devenit Conștient că există,
sub Cerul înstelat al unui Vis,
care ar fi trecut neobservat,
odată cu Întunericul Neantului,
dacă nu i-ar fi fost într-atât de rece,
Marelui Creator și Unic Întâmplător,
încât să-și dorească,
întruparea Visului,
în Realitatea Augmentală,
a Iluziilor Vieții,
făurind Lumea,
pe care o trăim zilnic,
dedicată în întregime,
Morții,
pentru care am fost născuți.

61) Întregind Visele existențiale

Determinismul,
este surogatul prin care Existența,
se poate răsti la Timpul neiertător,
cu propriul Sine,
dar și cu Lumile,
Cuvintelor Primordiale sau nu,
pe care le guvernează,
întregind Visele existențiale,
ale Adevărurilor Relative,
pe care Minciunile Absolute,
le mai ucid uneori,
cu negările propriilor negații,
ale Conștiințelor,
transpuse,
în Realități Augmentale,
numai bune de a fi prinse,
de câte un Coșmar năvalnic,
ce naște Legități sociale,
printre sufletele desprinse din Copacul Cunoașterii,
care se aștern pe aleile Cimitirelor,
de Sentimente contradictorii,
ale Morții.

62) Cu oiștea prin garduri

Lumile,
abia se mai țin,

pe osiile ruginite ale Destinelor,
amețite,
de atât de multă învârteală a unor Morale,
dezinteresate și dezaxate,
prin Bisericile Umilințelor,
încât nici căruța retrogradă a Conștiinței,
nu mai poate duce Existența,
ca odinioară,
când era gătită de gală,
fără să mai dea cu oiștea,
prin gardurile Cunoașterii,
iar Adevărul Absolut,
îi adora prezența,
la Gala Fericirii,
unde de fiecare dată,
negreșit,
câștiga,
Moartea.

63) La Cetatea Norocului Existențial

Zarurile Ființării,
au fost aruncate în creștetul Creației,
al cărei Destin,
a început să strige disperat,
la Cetatea Norocului Existențial,
ca să i se deschidă porțile Potcoavelor,
care și-au pierdut copitele,
Devenirii Evoluționiste,
în Fântâna Secată a Conștiinței de Sine,
care se scurge încet dar sigur,

pe fruntea Absurdului,
la picioarele căreia va reîntâlni Neantul,
A toate Făcătorul și Desfăcătorul,
Lumilor.

64) Marea Greșeală Universală

Creatorul și-a pus căștile Conștiinței,
pe tâmplele Existenței,
ca să nu poată auzi niciodată,
tânguirile Marii Greșeli Universale,
a Contemplării,
care a determinat Evoluția involutivă,
a Conștientizării de Sine,
salvată în ultimul moment,
de Străinul Subconștient,
al unui Factor Creator și Unic Întâmplător,
pe care nu l-am vrut Dumnezeu,
datorită Iluziilor Vieții,
care în schimbul Lui,
ne-au creat Bisericile înfometate după Mântuitori,
și Păcatele Originare,
ce trebuiesc Mântuite.

65) Judecata dreaptă a Crimei

Unicul Reper,
al Adevărului Absolut,

este Moartea,
care se substituie Existenței,
prin judecata Dreaptă a Crimei,
de a Conștientiza,
Fericirea,
ce nu poate avea opreliști,
în nici o Cunoaștere,
a Durerii,
pe care Sfinții Părinți ai Deșertăciunii,
au licitat-o la cel mai mare preț,
al unor Credințe,
din Sângele,
Păcatelor Originare Obligatorii,
distribuite fără nici o discriminare,
în ieslea Sufletelor,
ce nu realizau,
că suntem animale de povară,
bune la tras jugul Timpului,
pe frunțile Inimilor,
care nu mai băteau Împlinirile,
pentru noi,
mai demult decât Universul,
Adevărului Absolut.

66) O Lume dezaxată

Marea Contemplare Universală,
nu a dorit pentru nunta Existenței,
un Timp,
pe măsura Așteptărilor distruse,
pe peronul ros de Patimi,

al Universului,
Deșertăciunii.

Și atunci a ales Moartea,
care să definească,
raportul dintre Durere și Fericire,
pe aleile Cimitirelor,
unor Sentimente speriate,
de Existență,
care au ales să se sinucidă,
Iubind,
într-o Lume dezaxată,
de propriul ei Sine.

67) Pe Veranda Non-Sensului

Ontologia plăcerii,
ne-a donat Moartea de sine,
a Gnoseologiei Spiritualității,
pe care am încarcerat-o,
în Biserici cu plată la Cutia Milei,
străine de Străinul Subconștient Existențial,
ce ar fi avut mult mai multe de spus,
decât întreg Orizontul de Patimi,
care se ascunde în negurile Nopții,
Sufletelor pripășite,
pe veranda Non-Sensului Existenței.

68) Substituire

Nu Lumile coaxiale ale nivelelor astrale,
au născut Coaxialismul,
ci conexiunile lor,
care și-au creat o Osie Unică,
în postura unei Persoane,
ale cărei Personalizări,
învârte întreg angrenajul,
Devenirii și Ființării,
stabilind normele evolutive sau involutive,
ale Existenței,
supusă adeseori perversiunilor Iluziei,
care-i deformează menirea,
substituind adevăratei Morți,
Viața,
și Vieții,
Suferința.

69) Praf Cosmic al Absurdului Existențial

Conexiunile Cunoașterii,
au interferat cu Ontologicul existențial,
prin Devenire și Ființare Gnoseologică,
determinând,
Determinismul întrupării,
în Materie,
a Speranței,
de a Exista,

pe un substrat aleatoriu,
al unor Gene,
ale căror proprietăți,
au devenit un Complex complexat al Lumii,
care abia își târăște,
fărâma de Existență,
printr-un Praf Cosmic,
al Absurdului existențial,
ce a ajuns să-i orbească,
până și imaginea Morții.

70) Procese Ontologice și Gnoseologice

Liniile de forță ale Conștiinței,
sunt Creația și Moartea,
care leagă toate Sensurile existențiale ale Universului,
într-un buchet metafizic,
al proceselor evolutive și involutive,
Ontologice și Gnoseologice,
ale Conștientizării de Sine,
prin care orice lucru,
sau Univers,
cu toate Personalizările sale,
devine existent,
doar dacă este cunoscut.

Fără Cunoaștere nu există Creație.

71) Derivație Gnoseologică

Limbajul Conștiinței Unice Universale,
este o Derivație Gnoseologică,
a Cuvântului Primordial,
zămislit de Evenimentul Unic Întâmplător,
care a determinat Energia,
transformată în Cunoaștere,
să posede o varietate,
de Valențe Cognitive, Volitive și Afective,
care să întrunească Conștientizarea,
unui Univers,
creat de către Gândul,
care se ține disperat cu mâinile Viselor,
de malurile Iluziilor,
fără de care,
ar muri înecat în Neant.

72) Dau fără greș

Viața este o Iluzie,
a cărei Realitate Augmentală,
se găsește în orice lucru,
care poate deveni folositor,
Ființării Morții,
ale cărei garduri,
sunt mult mai înalte,
decât toate treptele evolutive,
ale Existenței,

luate la un loc,
și puse pe cântarul falsificat,
de Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Creației,
ce încă mai viețuiește,
prin Inima Destinului,
care-și bate propriul Timp,
cu ceasurile sale biologice,
ce dau fără greș,
ora exactă a Cimitirelor,
din Speranțele și Aspirațiile noastre,
de a trăi Fericiți.

73) Loțiune dezinfectantă

Libertatea este un reper existențial variabil,
la fel ca și Iubirea,
pe care dacă le ai,
nu știi niciodată cât de mult poți să le folosești,
întinzând coarda Destinului,
care ne ține ancorați,
de Realitatea Augmentală a Existenței,
conștienți că sub noi,
se deschide hăul fără margini,
al Morții de Sine,
care ne arată Liberul Arbitru al Iluziilor,
pe care le spălăm și le pieptănăm,
în fiecare dimineață a Gândurilor,
cărora le adăugăm fără încetare,
cea mai bună loțiune dezinfectantă,
de Amintiri,

mai mult sau mai puțin,
compromise.

74) Vărsatul de Vânt al Întâmplărilor

Paradoxul,
a devenit pâinea existențială a Iluziilor Vieții,
fără de care nici o Eternitate de Clipă,
n-ar mai sta la cheremul,
unei singure firimituri de Existență,
pe masa soioasă a acestei Lumi,
pline de Vărsatul de Vânt al Întâmplărilor,
la ghena de gunoi a unor Istorii,
pe care nici un Timp care se respectă,
nu le-ar vrea în apropierea lui,
chiar dacă este un om al străzii,
înglodat până peste cap,
în datoriile pe care le are de plătit,
Morții.

75) Umbra Existențială a Lumii

Persoana Conștientizărilor,
s-a Personalizat,
în Legitățile Iluziilor și Realităților,
unei Deveniri,

care și-a propus Ființarea,
ca roată de rezervă,
în cazul în care Moartea,
n-ar mai avea Eternitatea,
cu care să se hrănească,
la masa Adevărului Absolut,
care o consideră,
Unica Realitate Întâmplătoare,
a Totului,
care se oglindește,
în Contrariile sale Absolute,
adevărate sau false,
iar Imaginea reflectată,
este Umbra existențială,
a Lumii noastre.

76) O Întrebare delicată

Existența,
este o Întrebare delicată,
a Conștiinței de Sine,
care se reflectă abuziv,
într-un Liber Arbitru inexistent unei Realități,
a Contrariilor Absolute,
unde Timpul,
nu mai există ca reper și dimensiune,
ci doar ca element distinct,
al Conștientizării Metafizice,
redevenind liantul transcendent,

al Adevărului Absolut,
care unește nivelul astral al Lumii,
cu Veșnicia.

77) Învârteli existențiale

Dimensiunile sunt caracteristici,
pe care le-au primit Genele Iluziilor Vieții,
drept repere ale Simțirii Conștiente,
prin care Lumea Fizică a Existenței,
se împreună cu cea Spirituală,
într-o teză Evoluționistă,
a Devenirii și Ființării,
unei Negări a Negației,
prin care Adevărurile Relative,
își mută Minciunile de la unele la altele,
încercând să devină credibile,
învârtelilor existențiale,
ale unei Lumi în derivă.

SORIN CERIN - PARADIGMA ETERNITĂȚII -Poeme filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al. Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al. Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a

enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare

materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a

Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului

sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă

pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu

actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul

naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă

soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii

reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care

scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri. Iar

raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii. De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă

accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit,

se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri" "poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii, a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în

pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote

extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică,

întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu:** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu:**"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea

scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986